

Het gaat hierom, stel je een man voor die in een logeerkamer op een hometrainer zit. Het is een vrij normale man, behalve dat het lijkt alsof er op zijn oogleden en ook op zijn mond brievenbuskleppen zitten. Als je beter kijkt, blijkt dat zowel zijn mond als zijn ogen bedekt zijn met grijze rechthoekjes. Ze lijken op de balkjes die ze vroeger, toen ze een gezicht nog niet digitaal konden vervagen of verpixelen, in kranten en tijdschriften over iemands ogen afdrukten om de identiteit van degene die op de foto staat te verhullen.

Soms werden deze balkjes of strips of blokken bij wijze van afscherming ook wel over lichaamsdelen gezet die de mensen die de foto onder ogen kregen niet geacht werden te zien. Doorgaans dienden ze om te voorkomen dat de identiteit van de afgebeelde persoon zou kunnen worden vastgesteld. Maar het effect was dat het leek alsof er sprake was van iets wat niet mocht, iets vunzigs, zo niet nog erger; ze waren het bewijs dat er iets afschuwelijks aan de hand was.

Als de man op de hometrainer zijn hoofd beweegt, bewegen de balkjes met hem mee, zoals de oogkleppen van een paard meebewegen als het paard zijn hoofd beweegt.

Naast de zittende man staat een jongen, zodat zijn hoofd op gelijke hoogte is met dat van de man. De jongen is het grijze balkje voor de ogen van de man met een tafelmes aan het bewerken.

Au, zegt de man.

Ik doe mijn best, zegt de jongen.

De jongen is een jaar of tien. Hij heeft een lange pony, zijn haar is behoorlijk lang. Hij draagt een spijkerbroek met wijd uitlopende pijpen, geel en paars borduursel aan de broeksband en een blauw-met-rood T-shirt met Snoopy voorop. Hij wrikt het ding van de ogen van de man, zodat het eraf springt, bijna komisch door de lucht zeilt en met een metalig geluid op de vloer valt.

Het T-shirt is het eerste wat de man op de fiets ziet.

De Snoopy daarop staat op zijn achterpoten en draagt een rozet op zijn borst. Op het rozet staat het woord held. Boven de Snoopy staan nog meer woorden, in het geel en in het handschrift dat altijd gebruikt wordt voor de figuur Snoopy. Er staat: het is heldentijd.

Ik was dat T-shirt helemaal vergeten, is het eerste wat de man zegt zodra de jongen het ding dat voor zijn mond zat los heeft gewrikt.

Ja, dit is een goede. Maar kent u ook dat oranje waarop knuffel een drijfhond staat? zegt de jongen.

De man knikt.

Als ik dat aanheb, zo gek, dan doen meisjes altijd ontzettend aardig tegen me.

De man lacht van ja. Hij kijkt naar beneden, naar de plek waar de grijze rechthoeken zijn neergekomen. Hij raapt er een op. Hij weegt hem op de hand. Hij betast de gevoelige plekken rond zijn ogen en aan de rand van zijn mond. Hij laat hem weer op de vloer vallen, steekt zijn hand uit en beweegt die op en neer. Hij kijkt naar de handen van de jongen.

Ik was vergeten hoe mijn eigen handen eruitzagen, zegt hij. Eruitzien.

Oké, dat hebben we nu gedaan. En kan ik het u dan nú laten zien? zegt de jongen, wilt u het dan nú weten?

De man knikt van ja.

Goed, zegt de jongen. Oké.

Hij raapt twee onbeschreven vellen papier op van de vloer.

Hij geeft de man er een. Hij gaat op het bed zitten en houdt het andere vel omhoog.

Goed, zegt hij. Nu doet u het volgende. U vouwt een gewoon A4'tje dubbel. Nee, niet zo. In de lengte. En zorg ervoor dat de hoeken samenvallen, zodat ze elkaar precies afdekken.

Oké, zegt de man.

Dan openvouwen, als een boek, zegt de jongen.

Oké, zegt de man.

Dan één hoek omvouwen, zegt de jongen, een bovenhoek, en dan de andere. Zodat het er zo uitziet, als een boek, maar dan een boek met een driehoekige bovenkant. Dan de omgevouwen punten naar u toe vouwen en gladstrijken. Zodat het eruitziet als een envelop. Dan een van de hoeken nog eens omvouwen, zodat er aan het einde een flapje uitsteekt. Dan hetzelfde met de andere hoek. Maar wel zo dat je een stompe punt krijgt, geen spitse punt. Stomper is beter.

Wacht, wacht, wacht, zegt de man. Niet zo snel.

Ja, met een flapje dat eruit steekt, zegt de jongen. Dan het driehoekje over de flappen buigen en naar buiten vouwen, niet naar binnen, zodat het driehoekje aan de buitenkant zit. Zorg ervoor dat het overal gelijkmatig is. Dan de bovenkant vastpakken en naar beneden vouwen, zodat we de eerste vleugel krijgen. Dan omkeren en hetzelfde doen voor de tweede vleugel. Zorg ervoor dat het aan allebei de kanten hetzelfde is, want anders doet-ie het niet goed.

De man kijkt naar het vliegtuigje in zijn handen. Hij strijkt de vouw glad en vouwt hem dan open. Vanbuiten, van de bovenkant gezien, ziet het eruit als een gewoon gevouwen vel papier. Vanbinnen, van onderen gezien, is het kunstig en heel compact gevouwen, als een origami, echt een vliegtuigje.

De jongen houdt zijn vliegtuigje omhoog en richt het naar de andere kant van de kamer.

En dan is dit het eindproduct, zegt hij.

Het vliegt gelijkmatig en rechtstreeks, heel mooi, van de hand van de jongen precies de hoek in.

Aerodynamisch, denkt de man. Het is nogal wat, met één enkel vel. Het voelt veel zwaarder aan dan voordat het gevouwen was. Maar dat is het niet, hè? Hoe zou dat kunnen?

Dan richt hij zijn vliegtuigje naar de andere hoek, bij de deur. Het beschrijft een mooie baan. Bijna schaamteloos, zo precies.

De man lacht hardop. De jongen knikt en haalt zijn schouders op.

Simpel hè? zegt de jongen.

een schim verdween hij, de man die op een avond tijdens een dinertje tussen het hoofdgerecht en het toetje naar boven ging en zich opsloot in een van de slaapkamers van het huis van de mensen die het etentje gaven.

Er was eens een vrouw die deze man dertig jaar tevoren had ontmoet, toen ze hem, midden in de zomer waarin ze allebei zeventien waren, gedurende een week of twee oppervlakkig had gekend, maar die hem sindsdien niet meer had gesproken, al hadden ze destijds nog enkele jaren lang kerstkaarten en zo uitgewisseld.

Op dit moment stond de vrouw, die Anna heette, voor de dichte deur van de slaapkamer waarachter de man, Miles geheten, zich in theorie bevond. Ze had haar arm omhooggeheven en stond klaar om met haar hand... ja, wat? Op de deur te bonzen? Discreet aan te kloppen? Dit prachtige, ontzettend opgeruimde, ontzettend saaie huis kon geen geluid velen; het zou elk gekraak als een krenking opvatten, en de vrouw van wie het was en die alleen maar afkeuring uitstraalde, stond maar een halve meter achter haar. Toch stond ze daar met haar vuist geheven, als een clichébeeld van een jarentachtigrevolutionair, klaar om... nou ja, geruisloos zou het in elk geval niet zijn. Bonken. Timmeren. Slaan. Een regen van vuistslagen.

Vreemde zin, een regen van vuistslagen. Een soort slagregen. Ze herinnerde zich niet veel van hem, maar ze

zouden destijds geen vrienden zijn geweest als hij niet iemand was geweest die een slechte woordgrap had kunnen waarderen. Zou hij, in tegenstelling tot Anna nu, iemand zijn die wist wat hij moest zeggen als hij voor een gesloten deur stond en iemand aan de andere kant daarvan zou willen overhalen open te doen? Zo iemand die dat kind kon aanspreken dat in haar volle, geringe lengte voorover op de trap lag, met de tenen van haar blote voeten op de houten vloer in de hal beneden en dat, met haar handen onder haar kin op de vijfde trede lag te kijken en zomaar het goede soort grapje maakte, *hoe praten paddenstoelen met elkaar? Ze zwammen*, wat toch zomaar spontaan een rechtstreekse toespeling was op de oorsprong van frases als *een regen van vuistslagen?*

De vrouw achter Anna zuchtte. Ze liet een zucht op de een of andere manier hol klinken. Daarna klonk de stilte nog luider. Anna schraapte haar keel.

Miles, zei ze tegen het hout van de deur. Ben je daar?

Maar door het klaaglijke van haar stem was ze zelf op de een of andere manier minder aanwezig. Ah, zie je wel, zo kwam het: door het aangenaam ongelegene van het kind. Ze had zich, voor de helft jongen, echt een meisje, van de trap omhoog geëlleboogd, was de trap op gerend en maakte aanstalten om op de deur te bonzen.

Bonk-bonk-bonk.

Anna voelde elke dreun door zich heen gaan alsof het kind op haar borst bonsde.

Kom eruit kom eruit waar je ook bent, riep het kind.

Er gebeurde niets.

Sesam open u, riep het kind.

Ze was onder Anna's arm door gedoken om te kloppen. Vanonder haar arm keek ze haar aan.

Daardoor gaat het steen in de zij van de berg open, zei het kind. Dat zeggen ze in het verhaal, en dan gaat het steen dus open, zeg maar.

Het kind hield haar mond vlak voor de deur en zei weer iets, maar nu zonder te roepen.

Klop-klop, zei ze. Wie is daar?

Wie is daar?

Er waren op dat specifieke tijdstip in het leven van Anna Hardie verscheidene redenen om zich af te vragen wat het voor haarzelf betekende, er *zijn*.

Een daarvan had te maken met haar baan die ze net had opgezegd als senior maatschappelijk werker, zoals zij en haar collega's het lachend noemden, bij, zoals zij en haar collega's het slechts half lachend noemden, het Centrum voor Tijdelijke Duurzaamheid (of net zo goed ook wel het Centrum voor Duurzame Tijdelijkheid).

Een andere was dat Anna, halverwege de veertig, een paar weken geleden midden in de nacht was ontwaakt uit een droom waarin ze haar eigen hart achter haar ribbenkast zag. Het had moeite met kloppen, want het was bedekt met een zware korst van het soort spul dat we uit onze ooghoeken wrijven als we 's ochtends wakker worden. Ze werd wakker, ging rechtop zitten en legde haar hand op haar hart. Toen stond ze op, liep naar de badkamerspiegel en keek erin. Daar was ze.

De zinsnede deed haar denken aan iets wat Denny van de *Evening News*, met wie ze stukken over buurtopbouwwerk had geschreven en met wie ze ook korte tijd een relatie had gehad, haar een tijdje geleden had verteld tijdens de tweede en laatste keer dat ze samen hadden geluncht. Een lieve man, Denny. Hun eerste keer was toen hij in de keuken voor haar was komen staan en lief, zowel droevig als hoopvol, zijn lid aan haar had laten zien, zich enigszins verontschuldigend voor zijn erectie en er tegelijkertijd trots op, wat haar beviel. Ze mocht hem graag. Maar bij twee keer lunchen was het gebleven, wat hun allebei duidelijk was geweest. Denny had een vrouw die Sheila heette en twee dochters en een zoon op Clemont High.

Anna had een pot thee gezet en suiker en melk op het dienblad gezet omdat ze niet wist hoe hij hem dronk, waarmee ze naar boven was gelopen en weer tussen de lakens was geglipt. Het was kwart over een. Ze hadden nog iets minder dan een halfuur. Hij had gevraagd of hij mocht roken. Oké, had ze gezegd, aangezien het hun laatste lunch was. Hij had geglimlacht. Toen had hij zich in bed omgedraaid, de sigaret opgestoken en was over iets anders begonnen. Wist ze, vroeg hij, dat hij de hele journalistiek van de afgelopen zes decennia in zes woorden kon samenvatten?

Laat maar horen, had ze gezegd.

Ik was daar, daar zat ik, zei hij.

Het was een gemeenplaats, zei hij. In het midden van de twintigste eeuw werd in elke belangrijke reportage gesteld: *ik was daar*. Tegenwoordig: *daar was ik*.

Binnenkort zouden het zeven woorden worden, zei Anna. In de nieuwe eeuw was er een zevende woord toegevoegd. *Daar was ik, jongens*. Denny en zij hadden gelachen, hun kop thee opgedronken, hun kleren weer aangetrokken en waren allebei huns weegs en aan het werk gegaan. De laatste keer dat ze elkaar hadden gesproken was een paar maanden geleden geweest, over hoe je om moest gaan met het verhaal dat kinderen uit de buurt de kinderen van het tehuis frisdrankflesjes met urine te drinken hadden gegeven.

Midden in de nacht, een paar maanden later, met de hand op haar hart maar zonder iets te voelen, had Anna in de badkamerspiegel naar zichzelf gekeken. Daar was ze. Het was haar daar-was-ze-pose.

En daar was ze weer, twee avonden geleden, zittend achter haar laptop op een zomeravond met het geluid van Wimbledon van de tv's van de burens dat door de open ramen van de huizen om haar heen klonk. Ook op haar eigen tv was er Wimbledon. Het geluid van haar eigen tv was weggedraaid. Het was zonnig in Londen, en het Wimbledon gras was nog steeds helgroen, alleen wat kaal. Het tv-scherm stond ergens

achter de laptop voor zich uit te flakkeren. Plokgeluiden en o's en a's, die losgekoppeld van hun bron vreemd klonken, begeleidden de geluidjes die ze op haar toetsenbord maakte. Het was alsof het geluid van de tv de hele buitenwereld was. Misschien bestond er een nieuwe psychose, een 'tennisserspsychose' (TP), waarin je door het leven ging met het idee dat je altijd een publiek had, dat met vreugde/opwinding/teleurstelling/leedvermaak naar je keek, diep ontroerd door al je bewegingen, reagerend op al je reacties, al je gedenkwaardige momenten. Alle professionele tennissers zouden wel zoiets hebben, en misschien dus tot op zekere hoogte ook iedereen die nog in God geloofde. Maar zou dat betekenen dat mensen die het níét hadden op de een of andere manier minder dáár waren, of in elk geval anders dáár, omdat ze zich minder bekeken voelden? We kunnen net zo goed bidden tot de god van de tennissers, dacht ze. Net zo goed als aan alle andere kunnen we die god vragen om vrede op aarde, om ons te beschermen, om alle vogels die ooit zijn gestorven, die eerst hoopjes veren en afbrokkelende holle botjes waren geweest en tot stof waren vergaan, weer tot leven te wekken en ze nu allemaal daar op de vensterbank neer te zetten, de kleintjes vooraan en de grote achteraan, en ze in een opwekkend koor 'Bye Bye Blackbird' te laten zingen, een nummer dat haar vader altijd floot toen ze een klein meisje was en dat ze nu al vele jaren niet meer had gehoord. *No one here can love or understand me.* O, wat een pechverhalen reiken ze me allemaal aan. Was dat het? Het had in elk geval iets te maken met pechverhalen. Net toen ze de songtekst op het web wilde opzoeken, arriveerde er met een ping en een elektronisch trillinkje een nieuwe e-mail in haar postvak IN.

De nieuwe e-mail was nogal een lange, die Anna bijna aanzag voor een van het soort maak-alstublicht-geld-over-naar-dit-rekeningnummer-want-ik-ben-stervende-en-heb-uw-hulp-nodig. Maar toen viel haar oog op iets en hield ze haar vinger stil boven de deleteknop. Hij was aan haar persoonlijk

gericht, met de juiste voornaam maar een verkeerde initiaal voor de achternaam. *Beste Anna K.* Dat was zij, maar zij was het tegelijkertijd ook niet, die naam. En bovendien: er was iets wat haar een super-achtgevoel gaf, iets instamatics. Het gaf haar een gevoel zoals het woord zomer haar vroeger had gegeven. Maar vooral deed het haar denken aan een oud exemplaar met ezelsoren van een uitgave in de Penguin Classicsreeks van Kafka, ja, Franz Kafka, die ze ooit in een zomer had gelezen toen ze zestien of zeventien was.

Beste Anna K

Ik schrijf u omdat mijn man en ik aan het eind van mijn Latijn zijn en we in godsnaam hopen dat u in staat zult zijn om ons te helpen.

Tien dagen geleden hebben we Miles Garth, die u volgens mij kent, uitgenodigd voor een dinertje hier bij ons thuis in Greenwich. We hebben een gemeenschappelijke kennis, maar in feite kennen we hem nauwelijks, en dat is ook de reden dat de situatie zo ingewikkeld is en feitelijk onhoudbaar, zoals u zich kunt voorstellen. Om een lang verhaal kort te maken, Garth heeft zich opgesloten in onze logeerkamer. Ik ben alleen blij dat het een kamer met een eigen, aansluitende badkamer is. Hij wil de kamer niet verlaten. En niet alleen wil hij de deur niet opendoen en naar zijn eigen huis gaan, waar dat ook mag wezen, hij weigert met wie dan ook te spreken. Dit is nu al tien dagen zo, en deze ongewenste medebewoner van ons huis heeft slechts één keer met ons gecommuniceerd, door middel van een vel papier dat hij onder de deur door schoof. Wij voorzien hem van dunne plakjes kalkoen en ham, die we onder de betreffende deur door schuiven, maar vanwege de geringe ruimte tussen de betreffende deur en de drempel niet van meer substantiële etenswaren. (Onze logeerkamerdeur en in feite alle deuren op de bovenverdieping van ons huis zijn naar verluidt achttiende-eeuws, al dateert ons huis zelf uit 1820 – u begrijpt mijn bezorgdheid – en de scharnieren zitten aan de binnenkant. Ik heb ook redenen om aan te nemen dat hij een van onze stoelen onder de achttiende-eeuwse deurknop heeft geklemd.)

Ik/wij hebben absoluut geen idee waarom Garth zich in ons huis heeft

willen verschansen, het heeft in elk geval niets met mij te maken en ook niet met mijn man of mijn dochter. U kunt zich wel voorstellen dat tien dagen per slot van rekening een lange tijd is. We hebben het nog geprobeerd met collega's van zijn werk, maar dat heeft niets uitgehaald. We willen echter niet onaangenaam worden. Vooralsnog kiezen we voor een zachte aanpak, mede naar aanleiding van adviezen van de politie. Dit is de reden waarom ik/wij contact opnemen met u, die een van de weinige mensen bent die voor ons naspeurbaar in contact heeft gestaan met Garth. Tot ons geluk hebben we uw e-mailadres gevonden in zijn telefoon, die hij niet heeft meegenomen naar onze logeerkamer, maar die hij samen met zijn jasje en autosleutels in onze salon heeft laten liggen. Wij hebben zijn auto voorlopig op de oprit van een kennis gezet, maar die kan daar niet voor onbepaalde tijd blijven staan (hij had hem op een voor bewoners gereserveerde plek neergezet, moet ik erbij zeggen.).

Als u mijn man en mij op enigerlei wijze zou kunnen helpen, zouden ik/wij u zeer dankbaar zijn. Ons telefoonnummer staat onder aan deze e-mail. Ik zou het zeer op prijs stellen als u zo snel mogelijk contact met ons zou opnemen, al was het alleen maar om ons te laten weten dat u dit bericht hebt ontvangen, ook als u ons op dit moment niet zou kunnen helpen.

Bij voorbaat heel hartelijk dank. Ik/wij hopen van u te horen.

Hoogachtend

Gen Lee

(Geneviève en Eric Lee)

Wie was Miles Garth ook alweer?

Miles.

Ja.

Toen we naar het vasteland gingen.

Anna las het nog eens door.

Hij weigert met wie dan ook te spreken.

Later die avond bedacht ze dat ze niet (zoals ze elke avond deed als de duisternis viel en elke ochtend als het licht werd) nadacht over het werk en over de gezichten van de mensen

tegenover wie ze, de een na de ander, tekort was geschoten, maar zich in plaats daarvan hiermee bezighield, een licht aangebrande ziel met een geur van verschroeide wol.

Voordat ze naar bed ging, typte ze het volgende en verzond het.

Beste mevrouw Lee,

Hartelijk dank voor uw e-mail. Wat een rare toestand. Maar ik ben bang dat u met mij niet veel opschiet, aangezien ik Miles Garth maar kort en inmiddels lang geleden, in de jaren tachtig, heb meegemaakt. Ik kan me eigenlijk niet voorstellen dat ik u zou kunnen helpen. Maar als u denkt dat ik dat wel kan, ben ik ben bereid om een poging te doen. Wat zou u willen dat ik deed?

Ik wens u het allerbeste,
Anna Hardie.

Nu was het twee dagen later.

Miles, zei ze tegen wie het ook maar was die zich achter de deur bevond. *Ben je daar?*

Waar precies was Anna dan, die die ochtend in een volle metro hiernaartoe was gereisd naast een man in een Gore-Texjas, die pornoplaatjes zat te bekijken op het beeldschermje van zijn telefoon? Ze was door de hoofdstad gereden langs borden aan de muren van de metrostations waarin reclame werd gemaakt voor de bestseller van deze zomer en met boven haar hoofd in de metro advertenties met een tekstballon van een keukenafvallemmer die zegt: *Ik heb het recht om blikjes te eten* en daaronder de tekst: *Ontzeg uw afvallemmer zijn recht*. Ze was tussen twee haltes een stukje gaan lopen en had gezien hoe de St. Paul aan de oever van de rivier als een stuk oud kraakbeen omhoogrees. De metro was door een omgeving gereden die eruitzag als de toekomst toen ze nog een kind was. Nu liep ze in de zomerse hitte door een straat met mooie gebouwen en huizen van een vervallen soort

chic en probeerde ze te bedenken waar Greenwich ook alweer voor stond, wat iets met de tijd te maken had. Toen ze bij het huis kwam, zat daar een kind met een knalgele jurk over een spijkerbroek op de stoep steentjes te verwijderen uit als versiering bedoelde grindperkjes aan weerszijden van de voordeur. Ze floot steeds hetzelfde deuntje dat een beetje leek op de song van Judy Garland in *The Wizard of Oz*, terwijl ze de steentjes in de richting van een putje op straat mikte, vermoedelijk om te proberen ze door het rooster daarvan te gooien. Het putdeksel en de straat eromheen waren bezaaid met witte steentjes.

Hallo, zei Anna.

Ik ben broke, zei het kind.

Ik ook, zei Anna.

Echt waar? zei het kind.

Ja, zei Anna. Bijna totaal. Wat een toeval. Heb jij het niet warm met al die kleren aan?

Nee hoor, zei het kind terwijl het naar de deurbel reikte. Want ik heb het gevoel dat ik mezelf niet helemaal recht doe als ik ze niet allemaal aanheb.

Maar het was een blanke vrouw, gekleed in zomers wit en beige, die opendeed. Ze duwde het kind opzij en stak Anna de hand toe.

Geneviève Lee, zei ze. Noem me maar Gen. Zeer bedankt dat je gekomen bent.

Ze bleef Anna's hand vasthouden terwijl ze haar voorging naar de huiskamer. Toen ze losliet, vouwde Anna haar jasje op en legde het op de armleuning van de bank, maar Geneviève Lee bleef onnatuurlijk lang naar het jasje staren.

Neem me niet kwalijk. Het maakt me bang, zei Geneviève Lee.

Mijn jasje? vroeg Anna.

Ik heb nu een vreselijke angst dat mensen die in mijn huis hun jas uitdoen mijn huis misschien nooit meer zullen verlaten, zei Geneviève Lee.

Anna pakte haar jasje meteen weer op.

Het spijt me, zei ze.

Nee, het is goed, je kunt het daar voorlopig laten liggen, zei Geneviève Lee. Maar het zal je duidelijk zijn. We zijn echt aan het einde van ons Latijn met jouw vriend Miles.

Ja, nou ja, zoals ik al zei is hij niet echt mijn vriend, zei Anna.

Ik moet je wel zeggen dat we niet veel meer kunnen hebben van onze ooh, zei Geneviève Lee.

Pardon? zei Anna.

Onze Ongewenste Huisgenoot, zei ze.

O, ha, ja, zei Anna.

Nee onze ooh, zei Geneviève Lee.

Nee, ik bedoel... zei Anna.

We korten het af, zei Geneviève Lee, waardoor het wat Eric, mijn man, en mij betreft een oefening in positief denken wordt.

Geneviève Lee was op dat moment freelance-welzijnswerker voor personeelsleden van bedrijven in Canary Wharf. Als ze praktische, financiële of psychische problemen hadden, konden werkgevers haar bellen en kon zij hun vertellen welke hulp er geboden kon worden, zowel in de gesubsidieerde als in de privésector.

Je kunt je wel voorstellen dat het werk er de laatste tijd bij ingeschoten is, zei ze. Wat doe je momenteel zelf?

Ik ben momenteel werkloos, zei Anna.

Daar kan ik je wel bij helpen, zei Geneviève Lee. Het voornaamste is dat het heel belangrijk is om erover te praten. Hier is mijn kaartje. Wat is je vak?

Senior maatschappelijk werker, zei Anna. Maar ik heb net opgezegd.

Goh, opgezegd, zei Geneviève Lee. Zeker iets beters in het vooruitzicht.

Hopelijk wel, ja, zei Anna, want anders maak ik er misschien een eind aan.

Geneviève Lee lachte begrijpend.

Ze vertelde Anna dat Eric werkte bij het Instituut voor Meet- en Regeltechniek en dat hij om drie uur thuis zou komen.

Het kind, dat achter hen aan naar binnen was gelopen, zat bij het raam in de leunstoel, waar ze met haar blote hielen tegenaan sloeg.

Hou eens op met tegen die stoel te schoppen, Brooke, zei Geneviève Lee. Het is Robin Day.

Robin Day? zei het kind. Vandaag?

Brooke, we zijn bezig, zei Geneviève Lee.

Je zou denken dat robin day een dag was die eerder in de buurt van Kerstmis zou liggen, zei het kind. Het is best een goed idee om zo'n dag te vieren, maar je kan er niet onderuit dat het nu zomer is, en geen winter, en dat zal wel de reden zijn dat robin day nog niet is aangeslagen en dat niemand het weet, zoals we wel weten wanneer het Valentijnsdag is, en Vaderdag en Moederdag en Kerstmis.

Het viel Anna weer op hoe beleefd en ouderwets het kind was.

Volgens mij roept je moeder je, zei Geneviève Lee.

Dat hoor ik anders helemaal niet, mevrouw Lee, zei het kind.

Laat ik het dan anders zeggen, Brooke. Ik denk dat je aanwezigheid elders gewenst is, zei Geneviève Lee.

U bedoelt dat ik hier niet gewenst ben. Allemaal mooie woorden, zei het kind.

Ze begon te huppelen. Vervolgens maakte ze naast de bank een handstand, naast Anna.

Dat is uit Hamlet, zei ze ondersteboven vanonder haar jurk. Een toneelstuk van William Shakespeare, maar dat wisten jullie waarschijnlijk al.

Wóórdén, woorden, woorden. Woorden, wóórdén, woorden. Woorden, woorden, wóórdén.

Ze spartelde met haar benen. Geneviève Lee stond op en ging nadrukkelijk bij de deur staan. Het kind keerde zich om zodat ze weer rechtop stond en trok haar kleren recht.